

Publicerad 2014-02-22 13:11 av McPillowf

Skuggorna

Det är kallt och ensamt här nere.

Jag är inte den enda här.

Jag kan inte se de andra, kan inte höra dem.

Men jag vet att de är här.

Det har varit andra här förut.

Jag har aldrig träffat någon, men jag kan se spåren:

Kross från ett brustet hjärta, en del som blev över för att dess plats inte kunnat hittats.

En spruta, använd. Man kan bara gissa vad som fanns i den.

Det finns många anledningar att människor har hamnat här.

Värre blir det när man vet att det finns kallare och mörkare platser. Och att det finns människor även där.

Jag har inte sett de, jag har inte ens sett det mörka.

Men jag vet att det finns. Längre ner i djupet.

Men det värsta är att jag vet att det finns ett ljus.

Jag kan se det, bländande.

Så nära men so ofantligt långt borta

Jag kan inte nå det.

I ljuset kan människorna se varandra. Tala med varandra.

Ibland lever jag i ljuset.

Mitt yttre, mitt skal. Men den del av mig som är jag lever kvar i det mörka.

Det är svårt att veta om de andra är som jag.

Om det bara är deras skal jag ser i ljuset och de själva jag förnimmer i skuggorna.

Men jag kan aldrig veta.

Jag kan inte se här.

Inte höra.

Inte känna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren McPillowf med Poeter.se id #47027 innehar upphovsrätten